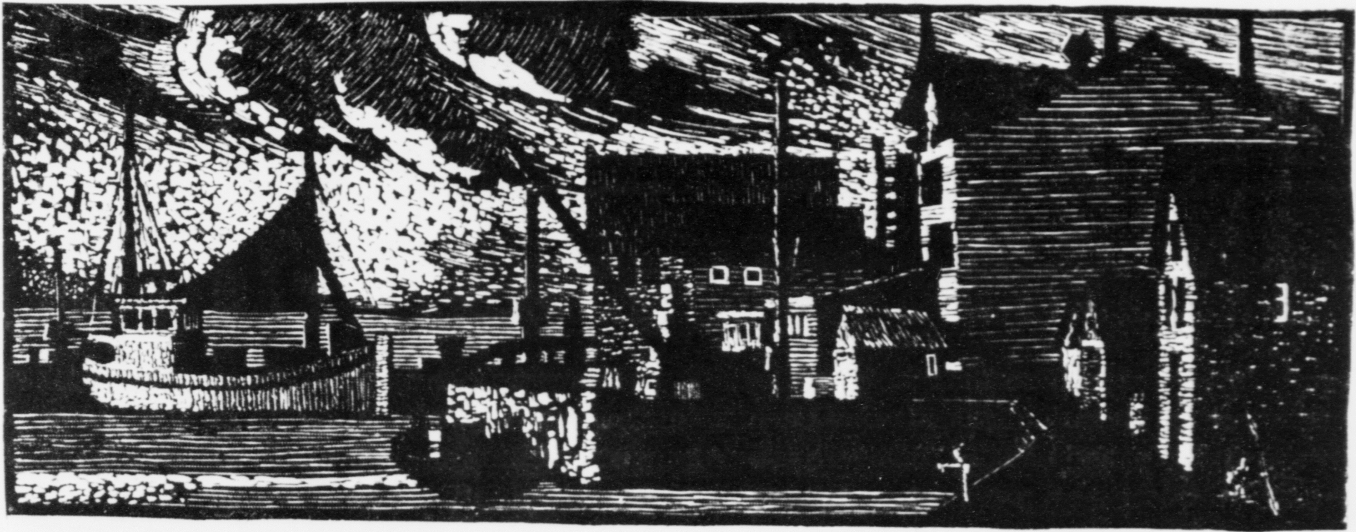

eftir Heðin Brú, sum Føroya Lærarafelag gav út í 70árunum, settist hugflogið rættiliga í gongd. Í fyrsta bindi eru pennatekningar – nýskapandi og óðrvisi enn tær, vit áður høvduð sæð. Tær byggja nógv á flatar heldur enn strikur,

bera eins og møguleikan fyri línoskurðinum í sær. Leitað verður eftir tí ein-

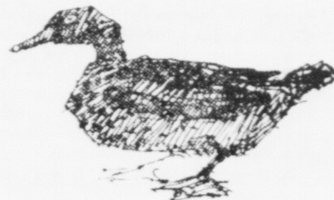
um næstu fimm bókunum arbeiðir hon einans við línoskurðum. Og vit siggja, hvussu listin broyttist, búast. Í komposisjon og rørsfum verður hon alt meira djørv.

Í «Candide» eftir Voltaire, sum Christian Matras tyddi og Bókagarður gav út í 1977, er nakað av stílinum frá ævintýrmyndunum. Eins og Elinborg í ævintýrunum dugir væl at skapa ein frásøgukend-an dām, skapar hon í «Candide» eitt trúverdugt umhvørvi úr 18. öld.

Einki er at ivast í, at tær stóru myndirnar frá miðskeiðis í 1970unum,

heilskað verk. Nevnast skulu eisini frá hesum tíðarskeiði ymsar variasjónir av livinum á havsins botni. Einki mark tykist vera fyri hugflogi og skapandi snildi. Onnur høvuðsverk eru «Neytakonur» í ymsum útgávum.

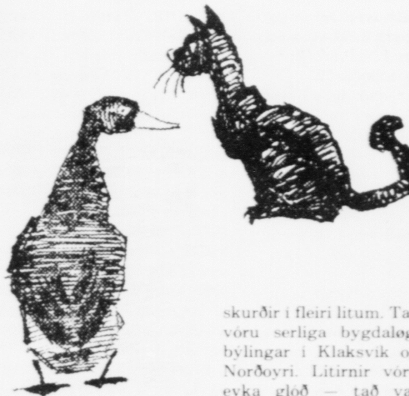
Eitt skifti fekst Elinborg við at prenta lino-

tikið júst hendan tættin upp, men tá talan er um hann, umboðar Elinborg tað fullgiggjaða, tað klassiska. Við togvið

strið, sjálvrannsakandi og sjálvatfinnandi hevur tað eydnast henni at temja línoskurðin og lokkað úr honum ein rúman og sermerktan myndaheim.

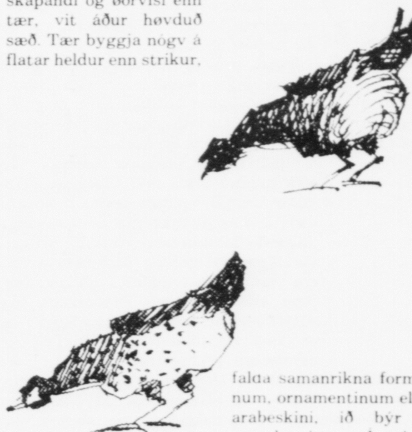
Barður Jakupsson

«Søgunyndir» rópar hon tær, koma at verða standandi sum høvuðsverk. Nevnast skal serliga ein, ið visir døma-dag. Vit siggja tey deyðu risa upp úr grøvini, móti luftini daga piningaramboð og onnur Breughelsk ræðslusymbol. Landslagið aftast kundi verið úr Kunoy – helst eru vit stødd einastaðni í Norðuroygkjum. Hendan mynd er eitt

skurðir í fleiri litum. Tað vóru serliga bygdaløg, bylingar í Klaksvík og Norðoyri. Litirnir vóru eyka gloð – tað var svertan, sum framvegis var myndandi grundarlagið.

Elinborg Lutzen er sin egin og kann ikki setast í bók saman við landslagsmálarunum, sum í stóran mun mynda listina í Føroyum. Saman við William Heinesen umboðar hon tað episka, mytologiska hugflogið og tað sniðfundiga kætið, sum er vordíð ein dimensjón í føroyskari list. Seinni hava onnur

falda samanríkna forminum, ornamentinum ella arabeskinu, ið býr í grundvevnum. Í teim-